

Čís. 15783.

Keď sa stal úkon, ktorému správca konkurznej podstaty odporuje, pred účinnosťou zák. č. 64/1931 Sb. z. a n. a konkurz bol vyhlásený za účinnosti tohoto zákona, otázku, či možno úkonu odporovať, treba posudzovať podľa predpisov platných v čase, keď sa úkon stal, kdežto otázku, v ktorej lehote možno mu odporovať, treba posudzovať podľa § 46, odst. 2, zák. č. 64/1931 Sb. z. a n.

(Rozh. zo 14. januára 1937, Rv III 552 /36.)

Na majetok H-skej priemyselnej úč. spol. v N. bol vyhlásený 6. marca 1933 konkurz. Správca konkurznej podstaty domáhal sa žalobou na žalovanej L. banke vrátenia 122.964 Kč 25 h, o ktorú sumu zaplatila v roku 1928 H-ská priemyselná úč. spol. v N. viac na úrokoch z pôžičky danej v r. 1924 žalovanou bankou. Všetky tri sudy žalobu zamietly. Najvyšší súd dotyčne otázky, či žaloba bola podaná včas, uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia:

Niet sporu o tom, že ide tu o konkurz vyhlásený dňa 6. marca 1933 a o právne úkony resp. opominutia, ktoré sa stali pred 1. augustom 1931, t. j. pred účinnosťou nového konkurzného poriadku.

Žalovaná strana vykladá článok XI. uvodzovacích ustanovení ku konkurznému poriadku tak, že sa on vzťahuje na lehotu stanovenú v § 46 nového konk. poriadku a že v súdenom prípade platí 6mesačná lehota, stanovená v § 37 konk. zák. čl. XVII:1881.

Text čl. XI. uvodzovacích ustanovení: »či možno odporovať... atď., treba posúdiť podľa predpisov platných v čase, keď bol právny úkon vykonaný«, jasne vyjadruje, že jeho ustanovenie vzťahuje sa na materiálne predpisy, podľa ktorých treba posúdiť odporovateľnosť, a že sa nevzťahuje aj na prekluzívnu lehotu, stanovenú novým konkurzným poriadkom. Je pravda, že nezachovanie lehoty stanovenej oboma konkurznými zákonmi má za následok zánik odporovacieho nároku, čo je v konečnom výsledku účinkom hmotneprávnym, lež ustanovenie § 46 nového konkurzného poriadku celým svojím obsahom upravuje len formálne predpisy, ako treba odporovať právnym úkonom, a stanoví prekluzívnu lehotu, dokedy treba uplatniť odporovací nárok, kdežto materiálne podmienky odporu stanovené sú v §§ 30—34. Keď by zákonodarca bol mal na mysli odchýliť sa v článku XI. uvodzovacích ustanovení aj od všeobecnej prekluzívnej lehoty odst. 2, § 46 konk. poriadku a udržať v platnosti — v prípadoch, aký je predmetom tohoto sporu — aj ustanovenia § 37 starého konk. zákona, bol by tomu dal výraz náležitým spôsobom, keď nie inakšie aspoň slovami: »či a v ktorej lehote« možno odporovať atď.

Správnym posúdením citovaných ustanovení vyslovil preto odvolací súd, že do jedného roku podanou žalobou uplatňovaný odporovací nárok nezanikol, lebo bol uplatňovaný včas.